

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 80/2010-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok a na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, a základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 CoE 146/2009 z 26. novembra 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 21 Er 211/2009-29 z 1. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2010 elektronickou poštou (doplnená podaním z 11. marca 2010) doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného

práva vlastníť majetok a na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ústavný zákon“) a základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej aj „listina“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 CoE/146/2009 z 26. novembra 2009 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 Er 211/2009-29 z 1. októbra 2009 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie z 10. júla 2009 vykonávanej súdnou exekútkou na návrh oprávnenej (t. j. sťažovateľky, pozn.) z 29. apríla 2009 a poverenia okresného súdu č. 5611027760 z 20. mája 2009. Exekučným titulom bolo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty poisťovne P. v konkurze, B. (ďalej len „úpadca“), č. 1194/2001 z 5. novembra 2009 proti povinnému P. (ďalej aj „povinný“) o vymoženie sumy 145 172,64 € s príslušenstvom ako poplatok z omeškania z dlžnej sumy zo zákonného poistenia na zdravotnom poistení. Túto pohľadávku proti povinnému spolu s inými pohľadávkami úpadcu voči platiteľom a samoplatcom poistného zmluvne nadobudla sťažovateľka na základe zmluvy o postúpení pohľadávok úpadcu zo 7. júla 2005. V podaných námietkach povinný vzniesol námietku premlčania voči právu vymáhať poplatok z omeškania z vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie.

3. *Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „OS ZV... a následne KS BB... rozhodovali nad rámec kompetencií, ktoré im zveruje právny poriadok a Ústava..., čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na... sťažovateľ má za to, že OS ZV a KS BB za daných podmienok neboli oprávnené posudzovať nulitu exekučného titulu... uznesenie 1 a následne uznesenie 2 (t. j. sťažnosťou napadnuté uznesenia, pozn.) sú arbitrárne a ako*

také ústavne neudržateľné, ako vyplýva z ich odôvodnenia... OS ZV koncipoval svoje rozhodnutie na právnych záveroch, ktoré v rámci slovenského právneho poriadku nebol oprávnený posudzovať (... preskúmvacia právomoc rozhodnutí v správnom súdnictve prislúcha výlučne Krajským súdom...)“.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„1. Uznesením Krajského súdu... sp. zn. 13 CoE 146/2009-80 zo dňa 26. 11. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. 21 Er 211/2009-29 zo dňa 1. 10. 2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy..., ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny... a ust. čl. 6 ods. 1... dohovoru...“

2. Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 13 CoE 146/2009-80 zo dňa 26. 11. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. 21 Er 211/2009-29 zo dňa 1. 10. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka súčasne požiadala o priznanie náhrady trov konania.

5. Sťažovateľka pripojila k sťažnosti uznesenie okresného súdu č. k. 21 Er 211/2009-29 z 1. októbra 2009 a napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 13 CoE 146/2009 z 26. novembra 2009, ktoré podľa vyznačenej doložky nadobudli právoplatnosť 14. decembra 2009.

6. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 21 Er 211/2009.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený).

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou základných práv a slobôd. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

10. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľkina sťažnosť z 29. septembra 2009 analogického skutkového a právneho obsahu bola predmetom jeho posudzovania vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 359/09, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením z 25. novembra 2009. Z odôvodnenia tohto uznesenia, v ňom uvedených právnych úvah a prijatých záverov ústavný súd pri posudzovaní aktuálnej sťažovateľkinej sťažnosti vychádzal.

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla postup a rozhodnutie okresného súdu v posudzovanej veci. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný zákonom ustanovený prostriedok nápravy, ktorý sťažovateľka využila, keď proti uzneseniu okresného súdu č. k. 21 Er 211/2009-29 z 1. októbra 2009 podala 22. októbra 2009 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 CoE 146/2009 z 26. novembra 2009 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 13 CoE 146/2009 z 26. novembra 2009, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľka vidí porušenie ňou označených základných práv v tom, že „... *súdy* (teda aj krajský súd, pozn.) *vyslovili právne závery na ktoré ich právny poriadok neoprávňoval (preskúmanie právoplatného správneho rozhodnutia, navyše po uplynutí prekluzívnej lehoty v rámci ktorej bolo preskúmanie možné)...*“ (pozri tiež bod 3).

13. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti sťažovateľky, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny tým, že vo veci konajúce súdy vyhovelí námietkam povinného, hoci podľa jej názoru na takéto rozhodnutie „*ich právny poriadok neoprávňoval... sa nenáležite vysporiadali s otázkou posúdenia nulity Platobného výmeru... v konaní dospeli k rozhodnutiu na základe preskúmania skutočností, ktoré bolo v rozpore s explicitnou právnou úpravou...*“. Krajskému súdu najmä vytýka, že pri vydaní napadnutého uznesenia

ňou prednesené argumenty odôvodňujúce zrušenie prvostupňového rozhodnutia ignoroval, a najmä, že svoje rozhodnutie „*tiež koncipoval... na základe skutočností, v ktorých mu zákon nezveril preskúmvaciu právomoc... Sťažovateľ na navyše za to, že súdy sa náležite nevysporiadali s príslušnými zákonnými ustanoveniami ani so skutočnosťami zohľadnenie ktorých bolo nevyhnutné pre právne posúdenie veci... a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne zdôvodnili.*“.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o potvrdení prvostupňového rozhodnutia (o vyhovení námietkam povinného a vyhlásení exekúcie za neprípustnú) uznesením sp. zn. 13 CoE 146/2009 z 26. novembra 2009 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. listiny).

15. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 13 CoE 146/2009 z 26. novembra 2009 v podstatnom uviedol:

„Proti uzneseniu (okresného súdu, pozn.) včas podal odvolanie oprávnený. Z jeho odvolania vyplýva najmä, že rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru platobný výmer je právoplatný a vykonateľný a jeho správoplatnenie bolo uskutočnené zákonným predpísaným spôsobom s dátumom, ktorý je vyznačený správnym orgánom na platobnom výmere. Má za to, že SKP bol oprávnený vydať platobný výmer, ktorý je platným exekučným titulom v zmysle ust § 41 EP ... orgány štátnej moci sú oprávnené rozhodovať, resp. posudzovať právne vzťahy len v rozsahu a spôsobom, ktorý je v súlade s Ústavou... a zákonmi a nie sú oprávnené rozširovať svoju pôsobnosť nad rámec Ústavy... Po nariadení exekúcie súd skúma vecnú legitimitáciu účastníkov výlučne z pohľadu titulu pre exekúciu, bez toho, aby sa zaoberal jeho správnosťou, t. j. tým, či odráža skutočné hmotnoprávne vzťahy účastníkov. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd konal nad rámec svojej vecnej príslušnosti a nebol oprávnený za daných podmienok dodatočne preskúmvateľ platobný výmer...“

Krajský súd... uznesenie okresného súdu potvrdil... ako vo výroku vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov.

Nosnou myšlienkou odvolateľa... je, že v exekučnom konaní nemožno skúmať, či vymáhané právo bolo priznané orgánom na to oprávneným. Dospel k záveru, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať, či vymáhaný exekučný titul mohol vzniknúť ak rozhodnutie, na základe ktorého sa exekúcia vedie, nevydala osoba na to povolaná. Podľa záverov odvolateľa na preskúmanie v takomto prípade je oprávnený iba súd konajúci v správnom konaní.

S takýmto záverom sa odvolací súd nestotožňuje. Exekúciu v žiadnom prípade nemožno viesť na podklade nulitného rozhodnutia (paakt) aj keď oficiálne v rámci riadneho konania nebolo nulitné rozhodnutie vyhlásené za neplatné. Je totiž rozdiel medzi nulitným rozhodnutím (ktoré nemá základné náležitosti spočívajúce v procesnom oprávnení vydať rozhodnutie osobou, ktorá rozhodnutie vydala) a preskúmaním správnosti rozhodnutia.

Treba tiež vidieť, že existuje rozdiel aj v právnej terminológii, kde sa rozlišuje medzi nulitným rozhodnutím, neplatným rozhodnutím a nezákonným rozhodnutím. Povinnosťou každého orgánu štátu povolaného na riešenie konfliktov z právnych vzťahov vzniknutých medzi účastníkmi, je vždy posúdiť otázku, či uplatňované alebo vymáhané právo je skutočným právom, ktoré mohlo vzniknúť predpísaným spôsobom na základe zákona, alebo spoločnosťou uznávaným alebo predpokladaným spôsobom. Pripustenie opačného výkladu by bolo popretím základov spravodlivosti.

Nemožno viesť exekúciu na základe rozhodnutia, ktoré bolo vydané niekým, kto na vydanie takéhoto rozhodnutia nie je oprávnený, aj keď toto obsahuje doložku právoplatnosti a vykonateľnosti.

K námietke, že rozhodnutie SKP bolo možné preskúmať iba v správnom konaní, treba uviesť iba toľko. Odvolateľ poukazuje na ust. § 244 ods. 2 až 4 OSP. Z tohto ustanovenia vyplýva čo v správnom súdnictve preskúmajú súde a čo sa rozumie rozhodnutiami správnych orgánov. Už z textu tohto ustanovenia vyplýva, že súde preskúmajú rozhodnutia orgánov. Ustanovenie nehovorí o preskúmaní aktov, ktoré boli vydané niekým, kto si bez zmocnenia zákona právomoci orgánu prisvojuje. Rozhodnutie SKP preto nemuselo byť vôbec predmetom konania pred súdom v správnom konaní.

Opačný záver nevyplýva ani z rozhodnutí, ktorých sa oprávnený dovoláva.“

16. K sťažovateľkou namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutí vo veci konajúcich súdov ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

17. Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Ako vyplýva z podanej sťažnosti, sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu (a aj okresného súdu), podľa ktorého rozhodnutie (exekučný titul) bol vydaný na to neoprávneným subjektom, že toto rozhodnutie bolo nulitným a že vo veci konajúce súdy mali právomoc preskúmavať zákonnosť rozhodnutia správcu konkurznej podstaty aj mimo správneho súdnictva.

18. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd (a aj okresný súd) vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom

všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02, II. ÚS 1/09).

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

20. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky pre vec z hľadiska právneho i skutkového podstatné argumenty sťažovateľky obsiahnuté v jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o vyhovení námietkam povinného a vyhlásení exekúcie za neplatnú. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné, ústavne konformné a spôsob aplikácie dotknutých noriem krajským súdom za zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zo záverov krajského súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Výklad dotknutých právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov. Závery krajského súdu, pokiaľ ide o existenciu dôvodov

na povolenie odkladu exekúcie, nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

21. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 36 ods. 1 listiny (keďže ide o obsahovo identickú právnu úpravu) ako zjavne neopodstatnenú.

22. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy („každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...“), ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutia vo veci konajúcich všeobecných súdov *„predstavujú nezákonný zásah do vlastníckeho práva sťažovateľa“*.

23. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprosných princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02).

24. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na ochranu jej vlastníctva a práva vlastníť majetok, resp. ho nerušene užívať podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc.

25. Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

26. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (body 22 až 25) rovnako z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

27. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnú ochranu zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny sťažovateľka namietala aj porušenie ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona, podľa ktorého „ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou...“. Uvedená právna norma predstavuje všeobecné interpretačné pravidlo, ktoré je možné aplikovať len v súvislosti s namietaním porušenia konkrétneho základného práva uvedeného v listine, v danom prípade v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny. Keďže ústavný súd v posudzovanej veci nezistil porušenie základného práva na súdnu a inú právnú ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), nemohlo dôjsť ani k porušeniu interpretačného pravidla zakotveného v tejto

právnej norme. Aj v tejto časti ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov a priznanie náhrady trov konania.

29. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie „základného práva“ podľa čl. 46 ods. 4 ústavy (pozri bod 4 I. časti odôvodnenia, t. j. petit sťažnosti), ústavný súd poznamenáva, že obsahom tohto ustanovenia ústavy nie je základné právo, ale len povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010